

Kirkkoherra

LAURI HYVÄRINEN

on syntynyt Joensuussa 31. 5. 1900. Hoidettuaan papinvirkoja Joroisissa, Valkealassa, Kivennavalla, Vuokselassa, Kaavilla, Kivijärvellä ja Peräseinäjoella hän 1. 5. 1938 siirtyi Soanlahden kirkkoherraksi.

Sota ja rauha

Maamme on samassa asemassa kuin raamatun Israel, pieni kansa suurien lähellä. Sota on pienelle vaikea kestää, vaikka toisaalta eivät minkään kansan haavoittuneet ja kuolevat soturit jää maistamatta sodan katkeran kalkin tulijuomaa. Erityisesti rajaseudun asukkaat joutuvat alussa ja lopussa suurimpiin kärsimyksiin ja uhrauksiin.

»Tään kansan taistelut ken voi ne kertoella, ken?
Ken mittasi sen hurmehen ja kärsimykset sen?»

Karjalaiset ovat eri sukupolvien aikana ensiksi joutuneet sodan tallattaviksi. Toisaalta koko Suomi on ollut osallisena sodan vaivoissa. Moni vierasmaalainen saattoi kysyä: »Kuinka pieni Suomen kansa voi taistella suurvallan kanssa, kun se hyökkää rautavaunuilla, kun se syytää tulta ja kuolemaa tuhansista, sadoistatuhansista aseistaan maassa, vedessä ja ilmassa!» Tämä ajatus ei ollut vieras suomalaisille itsellekään. Mutta hänellä on ollut vakaumus isänmaan puolustamisesta.

»Ken maamme on nähnyt, nähnyt Suomen saaret, seljät kummuiltamme niinkuin mekin, tuhannet sen järvet heljät, sydämet-

tä, Jumalatta ihminen on, jok' ei saata innostua saakka kuoloon puoltamahan tätä maata.»

Rohkeus ja kunto kuuluivat suomalaiselle miehelle menneiden vuosisatojen taisteluissa suurta ylivoimaa vastaan. Silloinkin naiset ja lapset joutuivat turvattomina pakenemaan kaukaisiin saloihin, mikäli eivät sortuneet sodan jalkoihin.

Enemmän kärsivät kansastamme ne miehet, jotka kävivät rintamaan. Jäähyväisiä omaisilleen antaessaan oli heidän ajatuksenaan jotain tuosta: »Jäänen kentälle, toverit sulle viime tervehdykseni tuo.» Moni soanlahtelainen ollessaan lähellä kuolemaa kirjoitti: »Sain reikiä vaatteihini taistelussa.» Moni haavoittui. Toiset uhrasivat henkensä. Loimolan nuori pastori antoi henkensä maansa ja kotimaakuntansa hyväksi.

Muistan kuinka talvisodan aikaan illan hämärtyessä astelin Soanlahdella sotasairaalaan kansakoululle ja huomasin ambulanssiauton valkoisessa suojavärissään pysähtyvän sen edustalle. Paareille otettiin vaikeasti haavoittuneita. Ei kuulunut valitusta. »Miten voitte?» tiedusteli lääkäri. Urhoollinen vastaus kuului: »Vähän kylmi jalkoja, kun on 20:n asteen pakkanen.»

Luoti oli osunut rintaan, repinyt suuren haavan. Verenvuoto oli kova. Sain kuulla jotain hänen vanhemmistaan ja kodistaan. Ei valituksen ääntäkään kuulunut.

— Teidän pitää jo levätä!

Haavoittunut painoi silmänsä kiinni. Oli samalla mieltä ylentävää ja surullista tuon sotilaan läheisyydessä. Oli aavistus uhrista, jonka hän oli antava. Seuraavana päivänä hän kuolikin vaivaansa valittamatta. Uhri oli annettu.

Toinen kenttäsairaalassa ollut sotilas tahtoi tehdä parannusta synnintunnossaan. Jumala vaikutti herätyksen sodan keskellä. Sodan kautta Jumala tahtoi ajalliset tappiot muuttaa iankaikkisen elämän voitoiksi.

Sodan aika on väistynyt. Pieni kansa sai ottaa vastaan rauhan, joka merkitsi Laatokan-Karjalan ja Kannaksen puolen menetystä. Jouduimme sotasiirtolaisiksi koti-ikävää kantaen. Meidän

on sanottava: »Tyydy sielu Herran tahtohon, auttajas' hän uskollinen on.» Koti-Karjala meni, isänmaa säilyi. Pähkinäsaaren rauhassa 1323 suurin osa Suomesta lohkaistiin. Vuosisatojen kuluessa on sen jälkeen tehty 7—8 rauhaa. Karjalan arpaa niissä on heitetty. Taas tämä sukupolvi vain muistoissa katselee kotiseudun kauniita näköaloja. Ajatuksissaan siellä viipyy. Näkee usein unta kuin olisi kauniissa Karjalassa.

Jumalan suomasta meillä on rauhan aika. Pidämme rauhan aikaa rakentavana onnen aikana. Saamme uurastaa kotiemme hyväksi. Saamme rukoilla kansallemme menestystä. Joskus on voinut tuntua, että emme jaksa menetyksiämme kestää. Sana on kuitenkin sydäntämme alati vahvistamassa.

Pietari sanoi kerran: »Katso me olemme luopuneet kaikesta, mitä saamme tilalle?» Vapahtajan vastaus kuului: »Totisesti, totisesti minä sanon teille: ei ole ketään, joka minun tähteni on luopunut talosta tai veljistä tai sisarista tai lapsista tai pelloista eikä nyt tässä ajassa saisi taloja ja veljiä ja sisaria ja äitejä ja lapsia ja peltoja vainojen keskellä, ja tulevassa maailmassa iankaikkista elämää.»

Olemme saaneet harjoitusta sitä luopumista varten, joka kuitenkin on edessä jokaisella kuolemassa. Hengellisen voiton on saanut se, josta voidaan sanoa: Hän jätti kaikki ja seurasi Jeesusta.

»Tavoitelkaa rauhaa,» sanotaan kehoituksena meille. Sisällinen rauha on onnellisen elämän ehto. »Rauhan minä jätän teille, minun rauhani annan minä teille, en minä anna teille niinkuin maailma antaa. Älköön sydämenne olko murheellinen.» Tämä rauha on sinuakin varten. Sen omistajana Paavali kulki iloisin mielin elämän tietä. »Meillä on rauha Jumalan kanssa», kirjoittaa hän maailmanvallan pääkaupungissa Roomassa silloin asuville kristityille. Hän eli Kristuksen tuntemisessa — mikä sana ei merkitse samaa kuin hetkellinen tunne, vaan pysyvää vakaumusta — ja lausuu kolossalaisille: »Hän teki rauhan hänen ristinsä veren kautta». Taivaallisen isänmaan on Vapahtajamme taannut ve-

riuhrein meille. Rauhan vuosien kuluessa vaihtuukin siirtolaisen kaipaus iäisyyskaipaukseksi.

»O isänmaa sä ihana
Mun sydämen sua halajaapi
Kun päästä vois murheesta pois
Sun kauneutes kaukaa kangastaapi
Tääll on mun paha olla vaivojen vainiolla
Odotan kuolemaani
O Jeesuinen mun sydämen
Jo odottaa ja toivottaa
Löytääkseen isänmaani.»

L a u r i H y v ä r i n e n.